Ч. 268 Четвер 27 падолиста (9 грудня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Промова дел. Барвіньского

на засіданю австрийскої делеґациї дня 2. грудня 1897 в розправі над буджетом міністерства заграничних справ.

Висока делеґацие! Задля спізненої пори не буду довго надуживати терпеливости в. делеґациї і говорити му до предмету нинїшної розправи.

Найвисша промова з нагоди торжественного відкритя обидвох делеґаций подала нам вельми відрадний образ про заграничні взаємини нашої монархії і про загальне положенє Европи. В сїм відраднім образї відбивають ся вельми користні успіхи оглядної, рішучої і сьвідомої цїли полїтики нашого мінїстерства заграничних справ, котре міцною рукою в критичних часах забезпечило повагу і вплив монархії, рішучо впливало на поладженє страшного европейского замішаня, зберегло випробованих приятелїв а нових приєднало і трудило ся з ними в повній згоді і спільно над удержанем загального супокою.

Заразом стверджено в найвисшій промові подію, що забезпеченє інтересів европейского супокою буде і дальше задачею нашого мінїстерства заграничних справ. В тих словах містить ся проґрама нашого монарха, котрий приняв на себе, бути речником поглядів всїх великих держав, проґрама, котра всюди мусить розбудити найбільше довірє і дїйстно розбудила.

Справозданє, котре зложив Є. Е. мін. заграничних справ в буджетовій комісиї угорскої делеґациї а поглубив і зміцнив в комісиї австрийскої делеґациї, промавляє так рішучо, ясно і переконуючо, що ті виводи мінїстра треба приняти з найбільшим довірєм і лише щиро пожелати єму до тих успіхів полїтичних.

Несхитною підвалиною і головною підпорою нашої полїтики остає після того справозданя нинї як і доси союз з Німеччиною і Італїєю і сей союз протягом часу ще поглубив ся і зміцнив ся.

Тридержавний союз утворений для удержаня загального супокою, до котрого до недавна ще мало мали довіря, не лише доказав се своє змаганє до удержаня европейского супокою, але ще більше причинив ся до осягненя сеї цїли навязанем приязних взаємин з російским царством. Льояльна розмова довела до переконаня, що Росия так само як наша монархія занехує всякі заборчі гадки на Балканьскім півострові і що обидві сторони мають кріпкий замір, берегти незалежність і право поодиноких держав Балканьских, дбати про себе самих з виключенем всякого переважаючого впливу на їх внутрішні відносини. Такі взаємини між Австро-Угорщиною а Росиєю є не лише для всеї Европи вельми важні, позаяк тим способом, як мінїстер заграничних справ влучно висловив ся, запобігне ся дотеперішному шибаню „спекулятивних духів“ на Балканї, а шкідна ривалїзация обидвох сих держав остане лише історичною споминкою, але настане для малих держав балканьских доба спокійного культурного і економічного розвитку і скріпленє, а они будуть могли піти за добрим прикладом Румунії, котра на тій дорозї осягнула користні успіхи.

Про навязанє наших приязних взаємин до Росиї висказано в розправах буджетової комісиї австрийскої делеґациї і підчас нинїшного засїданя деякі погляди, котрих не можу лишити без відповіди, щоби не баламутила ся публична опінія в поглядах про тридержавний союз і наші відносини до Росиї. Так в комісиї, як і при иньшій нагоді в Радї державній з тамтої сторони (з лївиці) і в лїберально-нїмецкій пресї нераз висловлювано, що союз з Нїмеччиною став для австрийских Нїмцїв сердечною справою. А навпаки в приязнім зближеню до Росиї побоюють ся они, як се висказав один делеґат з тамтої сторони, побіди панслявізму, а також говорив він про панслявістичну внутрішну полїтику в Австриї. З тої самої сторони один посол в Радї державній звертав бачність на цїлий ряд статий в „Revue de deux mondes“ де висказано, що „дві системи союзів, на яких опирає ся европейска рівновага, нарушені власне в тій хвили тим, що в одній з тих держав, Австриї, відбувають ся переміни (transformations), котрі від консеквенциї до консеквенциї ведучи, мусять на останку довести до упадку сих підвалин, на яких опирає ся полїтична будівля европейска“. (Конець буде).

Вісти полїтичні.

(До ситуациї. — Обструкция в угорскім парляментї. — Заява президента).

О ситуациї парляментарній зараз по звістних подїях можна було сказати приповідкою

---

33)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

Капітан, поклавши Сару на софу, котру двох з его людий винесло з горіючого будинку, вийшов, щоби зробити місце дамам.

— Саро, моя дитинко, моя сестріночко! — відозвала ся панна Пейтон, обнимаючи безпритомну молоду. — Ти уратована, і Бог нехай благословить того благородного чоловіка, що тебе вИратовав!

— Диви ся — промовила Сара, відсуваючи тїтку легенько на бік та показуючи на румовище, з которого дим ішов — то вікна так осьвітлені на моє повитанє. В Анґлії приймають так кожду молоду жінку — він менї так казав — а слухай, чи не чуєш як дзвони дзвонять?

— О, Господи! — крикнула Франсес відходячи від розуму майже так само як і еї сестра, — о Боже, спошли нам свою поміч!

— Цить, красна дївчино — сказала Сара — всї не можуть бути в один час щасливими. Ти може не маєш брата, не маєш мужа, котрий би тебе потїшав, але ти молода і красна та ще знайдеш собі его. Але — говорила она дальше шептаючи — мусиш на то зважати, щоби він не мав другої жінки — бо то страшно — дуже страшно — мати дві жінки!

— Зійшла з розуму! — заголосила панна Пейтон. — Моя дитинка, моя красна Сара збожеволїла!

— Нї, нї — потїшала еї Франсес — то она лиш з горячки так говорить, подужає знову — мусить подужати!

Панна Пейтон післала Кеті по доктора Сайтґрівса, котрий в сїй хвили прибіг з дївчиною і став придивляти ся Сарі.

— То сумний конець дня, що зачав ся був так весело — запримітив він. — Але війна приносить завсїгди страшні наслїдки з собою, хоч она иноді конечна, щоби ставати в оборонї свободи, а не треба й того забувати, що она збогачує наше знанє лїкарске.

Через кілька хвиль стояв він так і дивив ся на Сару а відтак взяв еї за руку. Єго студені, строгі черти рідко лиш зраджували сильнїйше зворушенє; умів видко добре запанувати над всїми своїми пристрастями, а по его лици лиш рідко можна було пізнати, що дїяло ся в его серци.

Однакож в сїй хвили панна Пейтон і Франсес пізнали зараз, як сильне було его зворушенє.

Він потер собі рукою по очах і відвернув ся засумований.

— То не горячка — відозвав ся він — то случай, в котрім лиш час і догляд можуть дати якусь раду.

— А деж той нужденник, що став ся причиною сего нещастя? — спитав Сінґльтон, підоймаючи ся з трудом з землї, де его положив був его послугач. — А на щож ми поборюємо наших ворогів, коли они ще й тогди можуть робити такі рани як отся?

— Чи гадаєш нерозумний молодче — відозвав ся Лявтон з гірким усьміхом — що й в нашім серци не могло би відозвати ся таке чувство? А що-ж Америка більше, як не прихвостень Анґлії, що еї держить ся — і мусить на то сьвітити ся, щоби своїм сьвітлом надавати матерному краєви більше блеску? Ти забуваєш, що для кольонїста досить чести, коли рука якогось Анґлїйця упхає его в нещастє.

— Я слабий і недужий — сказав на то Сінґльтон і утомлений поклав ся знову — але чи не було руки, котра би пімстила ся за сю миленьку людину?

— Була й рука, було й серце до такого дїла. Але безбожникови, бачиш, иноді й сам случай стає в помочи — сказав Лявтон.

Тепер вмішав ся лїкар до них.

— Нічний воздух — сказав він — не вийде на здоровлє анї Джорджеви анї сим дамам. Мусимо їх завести десь в таке місце, де би їм можна подати лїкарску поміч і де би они могли чимсь покріпити ся. Тут нема більше нічого, лиш румовище, з котрого курить ся.

Се предложенє, розуміє ся, принято, і пороблено зараз всякі приготовленя, щоби цїле товариство повезти до Фор Корнерс.

Під ту пору вирабляла Америка лиш мало возів, та й то лихі, а всякі яко-тако вигідні повози спроваджувано з Льондону. Коли пан Вартон виїхав з міста, взяв з собою і свій повіз, і той прилагодив Цезар зараз заложивши до него оба старі конї.

Також і посилка панни Сінґльтон знайшла ся, бо стайнї і другі будинки з боку огонь не нарушив.

„На двоє баба ворожила: або умре або буде жила“. Але віденьский парлямент анї не вмер анї не жиє; нїби єсть, хоч і відрочений, і нїби нема єго хоч не розвязаний. Переговори нового правительства з поодинокими партиями мали роз'яснити ситуацию і ще вчера рано були вісти, що ситуация поправила ся; а тимчасом ще таки вчера але вже по полудни наспіли вісти з Відня, що ситуация погіршила ся. В кругах парляментарних говорять, що переговори президента мінїстрів бар. Ґавча не довели до нічого. Клюб поступовий, котрий має найбільше число ческих послів, рішив, бо, як кажуть, заявив, що предложеня бар. Ґавча суть того рода, що клюб не може відступити від свого дотеперішного становища. З клюбом поступовим заявили свою солїдарність також і инші люби нїмецкі, межи ними також клюб християньсько-соціяльний, з сим застереженєм, що не приймає на себе одвічальности за наслїдки.

Кажуть, що переговори розбили ся головно длятого, що Чехи обставали при розпорядженях язикових і годили ся лиш на то, щоби пізнїйше обговорювати справу їх зміни, а Нїмцї знов не хотїли нїяк на то пристати, щоби урядники в Чехах мусїли знати оба краєві язики, ческий і нїмецкий. Кажуть, що ще завтра, в четвер, має бути зроблена послїдна проба. Що дальше буде, годї предвидїти.

За дальшу причину того, що переговори розбили ся, подають також то, що Молодочехи мають надію, що наколи би неможливим було удержати дотеперішну раду державну, вийшовшу з безпосередних виборів з країв, могла бя настати зміна така, що Рада державна складалась би з делєґатів соймових. В такім случаю Чехи, котрі мають в соймі більшість, могли би й в Радї державній мати перевагу над Нїмцями; то їм байдуже, що в инших соймах Славяни суть в меншости і там мають Нїмцї перевагу. Нїмецка опозиция спекулює знов на то, що могло би настати розвязане парляменту, а тогди при нових виборах могли би Нїмцї щось зискати.

Відносини в австрийскім парляментї відбили ся також і на угорскім. Там єсть партия, котра стремить до цїлковитого відорваня Угорщини від Австриї і хоче лиш унїї персональної, значить ся, щоби лиш цїсар австрийский був королем угорским, а впрочім, щоби Угорщина була зовсїм независимою. Отже коли правительство угорске предложило самостійний закон в справі провізоричної угоди з Австрию і вчера розпочала ся над ним дискусия, виступив в імени тої партиї Кошут і став домагати ся унїї персональної. Дальшу дебату перервано а партия Кошута заповіла обструкцию против предложеня правительства.

Президент палати послів Абрагамович подав до N. fr. Presse спростоване, в котрім заявляє, що неправдою єсть, мов би він годив ся на усунене єго з президентури в той спосіб, що єго би покликано до палати панів. П. Абрагамович додає, що не одержав анї від Кола польского хоч би найменшого знаку, щоби зложив президентуру; за то заявив п. Абрагамович предсїдателям клюбів правицї, що зложить президентуру і мандат в тім случаю, коли би всякі ріжницї, стоячі на перешкодї піднятю робіт парляментарних, були вирівнані і успішне залагоджене провізориї угодової було забезпечене, так, що лиш єго особа яко президента могла творити остаточну перешкоду.

Новинки.

Львів дня 8-го грудня 1897.

— **З товариства „Просьвіта“.** На засїданях Головного видїлу товариства „Просьвіта“ з днів 9, 16, 23 і 30 н. ст. падолиста с. р. полагоджено між иншими такі справи: 1. Принято до відомости справоздане фiлїй тернопільскої і рогатиньскої і виражено признане за успішну дїяльність фiлїї в Рогатинї і о. Цурковскому в Настасові, голові фiлїї тернопільскої. 2. Принято до відомости, що вийшли книжочки: а) „Як ходити коло хорих“, д-ра Якова Невестюка, нагороджена премією Стефана Дубравского; б) „Про нові податки“; в) „О цивільнім процесї“; і г) „Календар на рік 1898“. 3. Рішено оголосити конкурс на написане книжочки про знесене панщини. 4. Принято до відомости справоздане статутової анкети і порішено осьмома голосами против одного предложити загальним зборам слїдуючі точки для зміни: 1) Товариство висилає вандрівного учителя господарства. 2) Розширює ся компетенцию видїлу так, щоби він орудував зелїзним фондом. 3) На загальних зборах голосують лишень делєґати, а не всї члени товариства. 5. Принято з подякою 20 зр. зложених п. Глиньским з Гребенова на цїли товариства. 6) Надано одну стипендийну запомогу в квотї 50 зр. Миронови Грушкевичеви, ученикови рускої гімназиї в Перемишли із стипендиї ім. Євг. Грушкевича. 7. Принято до відомости проект видавництв на 1898-ий рік і рішено оголосити на них конкурс. 8. Передано до першої рецензиї рукописи: а) Марка Мурави „Огонь“ п. Нагірному; б) Льва Томовича „О приличнім захованю“ п. Паньківскому. 9. Принято до відомости справоздане із загальних зборів фiлїї в Коломиї, зложене п. Королем. 10. Принято оферту „Народної Торговлї“ на достарчуване господарских машин членам товариства по 15% опусту на місци у Львові. 11. Принято 57 нових членів.

— **Львівский синод дієцезальний** розпочав ся вчера рано відправленєм служби Божої в архікатедральній церкви сьв. Юрия. На синод прибуло поважне число сьвященьства як з провінциї так і зі Львова (крилошани, декани, відпоручники деканатів і професори-богослови). По службі Божій о 10-тій год. зійшли ся всї в палатї архієрейскій в каплици. Є. Ем. кардинал відправив короткий молебен, а по тім отворив синод промовою. В своїй бесїдї висказав подяку Богу, що дозволив єму розпочате на синодї провінциональнім дїло довести тепер до успішного кінця. „Дїло то — говорив дальше Є. Ем — буде велике і поважне для слави Бога, для добра нашої церкви і клира, та для добра не лиш морального, але і дочасного цїлого народу руского. Не оправдало ся недовірє деяких „приятелїв“ наших, котрі в нашій унїї і в синодї видїли лиш зближене до латинїзациї, бо противно, синод відновив під многим взглядом блеск нашої церкви, привертаючи многі красні а занедбані наші обряди. Вкінци тїшу ся, що в память того синоду можу ввести також інтернат для образованя руских дївчат.“— По сїй промові і по формальностях розпочало ся читане декретів, ухвалених на синодї провінциональнім і затверджених римским престолом. По тім вибрано комісию конкурсову з 8 членів і суд інстанцийний, в склад котрого війшли оо.: крил. Білецкий, др. Йос. Мільницкий, др. Йос. Комарницкий і о. Йс. Дольницкий. Перше засїдане закінчило ся о год. 11½, а дальші засїданя відбували ся вчера по полудни і через нинїшний день а закінчать ся в четвер.

— **Андріївскі вечерницї** устроюють у Львові з суботу дня 11-го с. м. товариства „Клюб Русинок“ і „Академічна Громада“ на дохід фонду на памятник Шевченка. Оба товариства докладають заходів, щоби забава вийшла як найкрасше, відповідно давній традициї. Вступ від особи 50 кр. Початок о годинї 7½ вечером.

— **До пізнічної Америки** вибирають ся з Галичини два молоді сьвященики рускі з перемиської епархії, а то: о. Антін Бончевский з Варяжа до Анзонії в державі Коннетікет, а о. Николай Підгорецкий з Перемишля до Майфільд в державі Пенсильванії.

Коло пожарища лишено варту під командою Голїстера.

Панну Пейтон, єї обі сестрінки та Ізабелю всаджено до повоза, а візок панї Флянаґан, заосмотрений добре вовняними дергами, послужив за постїль для капітана Сінґльтона.

Доктор Сайтґрівс ішов побіч посилки на котру поклали ледви ще притомного пана Вартона.

Що стало ся з челядию, не знати — бо із всїх слуг лишив ся лиш Цезар.

Коли Лявтон вислав мале товариство в дорогу, лишив ся сам один на місци пожару, щоби ще позбирати деякі дорогоцїнні річи, бо бояв ся, що єго власні люди злакомили ся би на них, а коли вже не видїв нїчого, що могло би стати ся для них покусою і нарушити їх добру славу, сїв на коня і пустив ся за малим походом.

— Стійте, стійте! — відозвав ся нараз за ним якийсь жіночий голос. — Хиба-ж я маю тут сама лишити ся, щоби мене убили?

Лявтон обернув ся в ту сторону, звідки чути було голос і побачив, що з поза розвалин вийшла якась жінка, з коробкою майже так великою, як та, що єї носив похатник.

— А то-ж хто вилїз тут з огню як той фенїкс? — відозвав ся капітан від драґонів.— Таки направду, то доктор в спідници! Ну, добра жінко, чого Ви кричите?

— Кричу? — повторила Кеті задихана— хиба-ж не кричати, коли когось обрабують, а може ще й готові убити? — Доки я була у Герве'ґо, то менї не зле велося, хоч він трохи таїв ся і охотно пускав гроші.

— То Ви жили колись разом з Герве Бірчом?

— Я була душею в єго господарстві. Ми жили самісенькі, єго батько, він і я.

— А як же довго жили Ви в єго родинї?

— Ну, здаєсь, що буде яких девять лїт. Та й по менї з того?

— Мало, я Вам вірю. Але скажіть, чи нема чого загадочного в тім чоловіцї, в характері того Бірча?

— Загадочного — то ще за легке слово для того якогось дивного чоловіка — відповіла Кеті тихим голосом і оглянулась боязько доокола. — Але поможіть менї насамперед дістати ся до панни Пейтон, а я Вам відтак таке розкажу о тім Бірчу, що аж не будете могли досить надивувати ся.

— Дійстно? — відозвав ся капітан і задумав ся. — Ну то сїдайте коло мене на коня.

За хвильочку опісля витягнув він єї на коня і посадив наперідь себе.

— Пустїть мене на землю! — стала она кричати — так не саджає ся женщину на коня, коли нема жіночого сїдла, то я не умію їхати; ще упаду з коня.

Тихо, тихо! Будьте спокійні! — відповів Лявтон — я держу Вас добре одною рукою. Небезпечности нема нїякої!

По правдї сказавши Кеті й не дуже гнївала ся на то, що їхала на кони з так хорошим офіцером, отже й піддала ся своїй судьбі.

По короткім часї здогонили візок маркетанки, котрий зі взгляду на рани капітана Сінґльтона котив ся поволи по каменистій дорозї.

Страшні події з послїдної ночи викликали у молодого вояка таке роздразнене, що він тепер змучений до найвисшого степеня лежав без памяти на своїм дуже простім ложи.

Тепер завів капітан знову розмову з Кеті.

— Отже як довго перебували Ви в Бірчевім домі?

— Більше як девять лїт.

Ті слова зачула маркетанка і нахиливши ся з воза відозвала ся.

— Так, так, добра жінко; то може би Ви нам сказали, чи він не який Белзебубів свояк. — Вахмайстер Голїстер каже так, а він не дурний, бодай не у всїм.

— То погана помовка! — відповіла Кеті трохи угнївана, — нема добрійшої душі як Герве Бірч. Белзебуб! — От також вигадали! А хиба-ж би він читав сьвяте письмо, як би мав яке дїло з сатаною?

— Ну, може з него який честний чорт. Я все собі так гадала. Але вахмайстер стоїть при своїм і каже, що він лихий.

— Дурак він! — відповіла Кеті коротко. — Герве зовсїм добрий чоловік і міг би був зложити красний гріш, як би не був так легкодушний. Я єму нераз казала: як би він не хотїв нїчого иншого робити, лиш ходити по хатах і обчисляти свій зиск, та завчасу оженити ся, то нехай сидить тихо дома, нехай дасть собі спокій з правильним войском — а тогди стане найлїпшим чоловіком в сьвітї.

— Також щось плетете! — сказала на то Бетті — найлїпшим чоловіком в сьвітї! А яким же би був тогди мій вахмайстер, що незадовго буде авансувати? — Але то був похатник, що сеї ночи дав нам знати, і хто знає, чи капітан Джек був би сим разом виграв битву без нашої помочи.

— Як кажете Бетті? — відозвав ся тут Лявтон нахиляючись на сїдлї наперед — то Бірч дав Вам знати о нашій небезпечности?

— **Самоубийство.** Николай Сагайдак, візник у ґр. Бобровскої в Копичинцях, вийшовши оногди з львівского шпиталя, повісив ся на поручи сходів в каменици при ул. Жиґмонтівскій ч. 10, де ночував у сторожа. Причиною самоубийства була імовірно невилічима недуга. Самоубийник мав 40 літ, був жонатим і полишив троє дітий.

— **Арештовані дефравданти.** Аґент поліцийний Пацана арештував вчера у Львові Володимира Прусака і Волеслава Шпорна, бувших офіциялістів в добрах ґр. Андрія Потоцкого в Кшешовичах, котрі спроневіривши о оло 14.000 зр. на шкоду ґр. Потоцкого утікли до Львова.

— **Пригода на зелізници.** На шляху льокальної зелізниці Львів-Белзець наїхав поїзд виходячий з Рави рускої о годині 4 мін. 35 рано ві второк дня 7-го с. м. коло стациї Добросин на селяньский віз, котрий потоорощив. Дві особи, що були на возі, тяжко покалічені.

— **Зелізнича катастрофа** в великих розмірах лучила ся оногди рано коло стациї Шпандав в Німеччині. Особовий поїзд, що віз робітників, наїхав на поїзд товаровий, а наслідки удару були страшні. Два ваґони розлетіли ся на кусники і роздав ся крик і зойк ранених. Жертвою нещастя упало около 40 робітників. Число лекше ранених доходить до 50 осіб.

— **З пімсти.** На румуньскій границі в Подутоловії згоріло 19 стіжків сіна, власність Боруха Шмельцера. Шкода була обезпечена на 881 зр. 50 кр. Кажуть, що то пачкарі підпалили сіно, бо за тими копами все ховали ся стражники фінансові і переловлювали пачкарів.

— **Добродійні записи.** З Ліська доносять: Супруги Иосиф Біляк, бурмістр ліський і его жена Мария з Сташевских деклярацією з 18 вересня с. р. леґували в нагоди 50-літного ювілею Цісаря Франц-Йосифа I-ого 3000 зр. на стипендиї для греко-кат. хлопців синів міщан ліських, учеників шкіл середних; дальше 3000 зр. на основане дому притулку для підупавших міщан ліських обох кат. обрядів; вкінци 4000 зр. на дві стипендиї для дочок міщан ліських обох кат. обрядів, учениць шкіл виділових, жевьскої ґімназиї або учительскої семинариї. Виділ християньских членів ради громадскої ухвалив причинити ся цілим движимим майном, що остає під зарядом громади, а становить власність християньского фонду шпитального, до побільшеня фонду Біляків на дім притулку, а рада громадска постановила в доказ вдячности закупити і помістити в сали засідань ради портрети обоїх фундаторів.

— **З сільского весіля.** Перед судом присяжних у Львові ставав сими днями Антін Романів, молодий парубок із Зашковець, обжалований о убийство. Річ мала ся так: Дня 19 вересня відбуло ся у Федька Ференя, зашковецкого господаря, весіле. Федько спровадив лиш для старших горівки, а молоді мусіли приглядати ся, як другі пють. Але і на се знайшла ся рада. Як музики переставали грати, парубки бігали до поблизької коршми, частували ся там самі напитками, а потім вертали на весіле і гуляли дальше. Належав до них також Антін Романів. Мав він вже досить в голові, коли ні з сього ні з того зачепив его Михайло Колтун, звістний в селї шибай-голова і урвитель. Бійка вивязала ся на добре і Колтун вже хотів звалити Романова колом по голові, але розбороив їх господар Ферень, що справляв весіле. Колтун побіг як стій до коршми з відки вернув незадовго ще більше роз'охочений і став окладати на ново Романова палицею і кулаками. Романів боронив ся, поки міг, але коли увидів, що сили его опускають, а на поміч ніхто не стає, добув з кишені ножика і пхнув кілька разів Колтуна в груди. Колтун, трафлений в серце, упав трупом на землю, а Романів утік до дому. — Трибунал присяжних засудив Романова на півтора року тяжкої вязниці, обостреної кождого тиждня постом.

— **Помер** о. Тит Бурачиньский, парох в Олієвій королівскій, городеньского деканата, станиславівскої епархії, дня 2-го с. м., в 69-ім році житя а 44-ім сьвященьства.

Штука, наука і література.

— **„Зорї“ ч. 23** з дня 27 падолиста містить: Початок повістки П. Поліщука „Картинки з пережитого минулого“; — дальшу часть переспівів Павла Граба; — продовжене повісти І. Потапенка „На справедливій службі“; — недруковану доси поезию Тараса Шевченка „Славянам“; — докінчене розвідки дра Василя Щурата „До історії останного побуту П. Куліша у Львові“; — докінчене розвідки Ів. Верхратского „З царини наук природних“; — записки, вістки і замітки; — оповістки і критичні замітки; — заяви М. Гримача і Б. Грінченка по поводу заяви М. Старицкого та бібліоґрафію. — З ілюстраций містить то число: Вид теперішного Перемишля з замку, вид на Засане в Перемишли і вид Перемишля з сімнайцятого віку.

Господарство, промисл і торговля.

— **Дирекция ц. к. зелізниць державних** оповіщує: Рух льокальний. З днем 1-го січня 1898 увійде в житє нова в валюті короновій зіставлена тарифа часть I і II для перевозу осіб, пакунків, посилок експресових і псів в руху льокальним, а рівночасно буде знесена також тарифа з 1 серпня 1896 враз з додатками I до IV. Ціна нової тарифи виносить 40 сотиків.

Галицко-угорский рух спільний. З днем 1 січня 1898 увійде в житє нова тарифа часть II зшитка 1 обіймаюча обчислені в валюті короновій ціни единичні від і до галицко-угорских стаций граничних, для безпосередного руху товарового поміж стациями обох зелізниць державних.

Північно-німецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. З днем 1-го грудня 1897 увійде в житє додаток IV до тарифи часть II. зшитка 1.

Телеґрами.

Відень 8 грудня. Після Fremdenblatt-у переговори правительства з парляментарними партиями не розбили ся зовсім, бо завтра (в четвер) мають радити дальше парляментарні комісиї обох сторін. Зачувати також що в палаті панів настала гадка взяти ся до посередництва межи більшостию а меншостию палати послів.

Берлин 8 грудня. З піхоти і артилериї німецкої зголосило ся дуже богато охотників, з котрих на приказ цісаря має 1000 людий бути висланих до Кіао-Чу в Хині.

Рим 8 грудня. Маркі Рудіні повідомив вчера палату послів, що цілий кабінет подає ся до димисиї. Парлямент відрочив ся. (Причиною димисиї став ся міністер війни, котрому ухвала палати в справах авансу офіцирів не сподобала ся).

Константинополь 8 грудня. Договір в справі грецко-турецкого мира предложено султанови до підпису.

Париж 8 грудня. Росийский амбасадор Моренгайм іменований членом ради державної в Петербурзі, а на его місце іменований бар. Урусов з Брукселї.

За редакцию відповідає: Адам Крехозецкий

— А так, він. Але я мусїла наших хлопців добре підганяти, аж они вибрали ся в похід, хоч знаю, що Ви би й самі дали собі раду з „хлопцями від коров“. Але тепер, коли й чорт був по Вашій стороні, то я вже була зовсім певна того.

— Таки дійстно, поміч прийшла саме в пору! Як би мій кінь не був скорший, як їх кулї, то я би вже не їхав оттут коло Вас. Отсей коник варт хоч би й на вагу золота.

— Гм, гм, золото тяжке і его не богато. Як би був мурин тут не лишив ся та своїм чорним лицем і своїми байками про страхів не налякав вахмайстра, то ми були би ще в пору приїхали до Вас, щоби тих собак порубати на кусні та половити.

— Добре, що й так стало ся — сказав Лявтон — прийде час, коли ті злочинцї дістануть свою заплату, хоч не у власній особі, то бодай в импію їх співгорожан. Мусить прийти час, коли Америка научить ся робити ріжницю межи патріотом а розбійником.

— Я знала, що буде якесь нещасте — відозвала ся тепер Кеті знову. — Сонце зайшло було поза чорну хмару, а пес вив через цілу ніч. А відтак снило ся мені ще тиждень тому назад, що мені всі паланиці попригарали.

— Ну, що-до мене, то мені не богато снить ся — докинула тут Бетті. — То було послідний раз, коли мені щось снило ся, як наші хлопці накидали мені в постіль бодляків і терници.

— То я мушу сказати — відповіла на то Кеті згорда — що хотіла би я того видіти, хто би позволив собі робити мені в постели такого збитка!

— Ба-ба-ба-ба! Хто волочить ся з кавалерию, мусить часом і на такі жарти пристати. От ми тепер тут на сім місци, де вахмайстер казав станути, бо ему здавало ся, що видить якогось страха чи злого духа — хоч і як темно ся. А мій старий кониско вже увик і по ночи машерувати.

— Незадовго зійде вже місяць — запримітив Лявтон, котрий прикликав тепер одного драґона і дав ему якісь прикази що-до вигоди і безпечности Сінґльтона. — Відтак потїшив кількома словами свого приятеля, попер коня острогами і пігнав ся так, що Кеті відхотіло ся в одній хвили фільософувати.

— Коли стрітите пана Бельзебуба — крикнула Бетті за ним — то незабудьте показати ему его жінку, що перед Вами на кони.

Капітан Лявтон не відповів на то нічого, а кінь его мимо подвійного тягару полетїв дуже скоро.

В тій хвили викотив ся місяць зпоза великої, чорної хмари і розлив своє сьвітло по околиці.

В порівнаню з вигодами в Льокустс представляв готель Фляняґан сумний вид. Замість помосту виложеного коврами і занавіс коло вікон були тут лиш повитолочувані дошки та повибивані і замащені шиби. Лявтон, що правда, післав був кількох людий наперед, щоби дещо приготовити, але то мало що помогло.

Сара через цілий час короткої подорожи не переставала фантазувати.

— Лиш час і милосердие боже можуть тут щось помочи! — сказав Лявтон до Ізабелї — але для других і для їх вигоди то й ми щось зробимо. Ви донька войскового, то й мабуть привикли до таких сцен. Поможіть менї приготовити отсю комнату для недужої. От вже й віз з Вашим братом — буде бідачиско тут бодай безпечний.

— Бог нехай Вам заплатить! — сказала Ізабеля — лиш Вам завдячуємо житє і безпечність? — Але що то блищить ся онтам до місяця?

Проти вікна, при котрім обоє стояли, стояла шопа, а Лявтонове бистре око пізнало зараз, що то блищить ся.

— То мушкети! — крикнув він.

В тій хвили щось блисло і куля свиснула ему попри ухо.

Роздав ся голосний крик, капітан вибіг, сів на коня і крикнув:

— На коні, на коні! За мною!

І заким ще здивовані єго люди могли додати ся причини алярму, буланий перескочив з ним через пліт, що відділяв его від ворога.

Але капітан приїхав за пізно — доглянув ще лиш, як розбійник щез борзо поза якоюсь скалою.

— Слово чести — замуркотів Лявтон сам до себе, ховаючи шаблю до похви, що я був би того злодюгу на двоє розрубав, як би він не дав був так ногам знати! — Але прийде ще час.

З рівнодушностию чоловіка, котрий знає, що кождої хвилї треба принести житє вітчині на жертву, вернув він тепер назад до хати.

Якесь дивне замішане і занепокоєне, яке тут тепер настало, спонукало его прискорити свої кроки, а Кеті, котра стрітила его на порозі, сказала ему, що куля вимірена в его серце поцілила панну Сінґльтон в груди.

(Дальше буде.)

Запрошене

на

Загальні Збори Звязку торговельного

для

„KÓŁEK KOLNICZYCH“ і крамниць сільских

у Львові

товариства заревстрованого з ограниченою порукою, котрі відбудуть ся дня **18-го грудня 1897** в суботу о год. 6-ій вечером в сали **Ради повітової львівскої** ул. Паньска ч. 21.

ПОРЯДОК ДНЕВНИЙ:

1. Відкрите Зборів.
2. Вибір предсїдателя Зборів.
3. Справоздане Дирекциї з дїяльности і обороту інтересів Товариства.
4. Справоздане комісиї контролюючої і внесеня Ради надзираючої що-до удїленя абсолюториї з рахунків і дїяльности і що-до роздїлу висків і страт.
5. Справоздане Ради надзираючої що-до залагодженя справи п. Феликса Нідеррайтера.
6. Вибір членів Ради надзираючої в місце уступаючих.
7. Потверджене вибору членів Дирекциї і їх заступників.
8. Внесеня П. Т. членів. 51

У Львові, дня 7-го грудня 1897.

Секретар Ради надз. *Др. Іоан Стечковский.*

Заст. Предсїдателя Ради надз. *Юлїюш Міколяш.*

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.